M. K. MOLHAMM

POKLAD

RUBÍNOVÉHO

SRDCE

DOBRODRUŽNÁ ROMANCE Z DOBY KRÁLE SLUNCE

Dobrodružná romance z doby Krále Slunce

POKLAD RUBÍNOVÉHO SRDCE

M. K. MOLHAMM

I. Manuel

Jako každý rok trávila mladičká komtesa de Morin horké léto společně se svými pěstouny na venkovském zámečku Theron, který již tři století patřil rodu Dambresse. Park rodového sídla v Sarles-Valenzieu byl vyhlášený svou velkolepostí, krásou, a především dechberoucími fontánami, ale byl příliš blízko Paříže, která byla v dusných vedrech k nepřežití, a tak hraběcí pár rušil jeden nezvaný host za druhým. Proto dávali přednost tomuto místu skrytému uprostřed lesů.

Zdejší skromná zahrada se té domovské jen stěží mohla vyrovnat, ale překonávala ji klidem, malebností a pohodou, která doslova dýchala z každého zákoutí.

Slečna Michèle si užívala zábavu výhradně po boku hraběnky, která se jí v průběhu let stala důvěrnicí a nepostradatelnou přítelkyní. Jemnocitná dívka už dávno propadla jejímu kouzlu a byla jí bezmezně oddána.

Každý den společně podnikaly dlouhé vyjížďky koňmo po rozlehlém panství, těla si utužovaly procvičováním šermu, ale většinu času trávily procházkami kolem lesního rybníku, kde voda alespoň trochu ochlazovala rozpálený vzduch.

Dny plynuly jeden za druhým v nádherné až líné pohodě; idyla byla téměř dokonalá a žádná z dam v té chvíli ještě neměla ani tušení, jak těžké zkoušky jim osud přichystal.

Jednoho pozdního odpoledne se Michèle vydala na procházku sama, aby tak poskytla trochu soukromí urozeným manželům.

Dlouze chodila jen tak bez cíle a nechala se unášet krásným zpěvem ptáků poletujících ze stromu na strom. Připadalo jí to, jako by si malé děti hrály na honěnou a u toho lahodně štěbetaly. Mlhavě si vzpomněla na své útlé dětství, kdy si ji Guillaume de Dambresse přivedl do svého domu coby opuštěného čtyřletého sirotka, který právě tragicky přišel o své milující rodiče. Tenkrát také ráda skotačila s dětmi služebnictva a těchto radovánek se nikdy nemohla nabažit. Běhaly po rozlehlém parku i nádvoří; přesně tak jako tito ptáci; šťastní, s úsměvem na tváři.

V zamyšlení došla pomalu až k řece. Usedla na břeh a dívala se, jak se zapadající slunce leskne na vodní hladině. Jeho barva jí připomněla rozpálenou pec v zámecké kuchyni, kde stará služka Martha pekla své vyhlášené medové koláče.

Z krásného rozjímání ji vytrhl zvuk koňských kopyt na protějším kamenitém břehu. Opatrně vyhlédla skrz křoví a spatřila mladého muže, kterak vede za uzdu skvostného černého koně s lesklou srstí a dlouhou hřívou. Jistě to byl šlechtic, soudě podle bohatého oděvu. Náhlý popud ji přinutil ustoupit zpět, schovat se a zůstat nezpozorována. Mladík přivedl hřebce až k řece a nechal ho napít. Pak chvíli nehnutě stál na břehu a pozoroval líný proud, ve kterém se odrážely poslední sluneční paprsky. Dívka s rudými tvářemi ani nedutala. Byl dost pohledný, spíš mimořádně pohledný. Měl sluncem ošlehanou pleť, tmavé vlnité vlasy a jeho tvář připomínala dokonalostí rysů tváře antických soch. Nemohla z něj spustit oči, i když by možná

ráda, protože se rozhodl zchladit v řece a začal se svlékat. Nejen tváří, ale i svým nádherně rostlým tělem se podobal řeckým bohům. Nezkušenost a nevinnost jí zbarvila líčka, ale zvědavost byla silnější a představení sledovala až do konce. Pak se hbitě zvedla a opatrně dala na ústup. Rychlým krokem kráčela k zámku s hlavou v oblacích.

Domů došla, aniž věděla jak a kudy. Skoro se nepoznávala. U večeře si náhle uvědomila, že na cizince stále myslí, a dokonce se usmívá! A navíc skoro přeslechla hraběnku, která na ni již po několikáté promluvila.

„Copak je s tebou, Michèle? Stalo se snad něco?“ neskrývala obavy.

Dívka sebou trhla a rozpaky se začervenala. S hrůzou si uvědomila, že se jí nechce o svém zážitku s přítelkyní mluvit. S ruměncem na tváři na ni pohlédla a jen se usmála.

„Nic mi není, jsem jen z toho horka asi trochu ospalá,“ zalhala. „Půjdu si lehnout, pokud madam dovolí.“

Unavená však nebyla ani trochu. Spíš zmámená, a chtěla být chvíli sama, aby mohla nerušeně přemýšlet a snít; nedokázala tomu odolat. Omluvila se společnosti a v zamyšlené tichosti odešla.

Schodištěm prošla do patra v levém křídle, kde měla svou komnatu. Nebyla nikterak veliká, ale zato útulně zařízena, s okny přímo do zahrad. Celé místnosti vévodil krb, nad kterým visel portrét starého pána de Dambresse. Zasněná dívka ležela ve velké měkoučké posteli, oči upřené do stropu, který ale neviděla.

Před sebou měla jen obraz krásného neznámého, jak se vznáší na urostlém vraníkovi. Seskočil ze sedla, zdvořile se uklonil a s čarovným sladkým úsměvem došel až k ní. Vzal ji za ruku, něžně políbila upřeně se

na ni zadíval planoucíma očima, ve kterých se zračil úžas, obdiv a snad i něco víc. V jeho pohledu byla vášeň a touha, láska i něha.

„Michèle, jsi už vzhůru? Jsi v pořádku?“ ozvala se znepokojeně paní de Dambresse za dveřmi pokoje.

Komtesa se leknutím probrala ze svého snění. V místnosti bylo plno světla a podle slunce za oknem usoudila, že už je hodně pozdní dopoledne. Rozespale odpověděla a žena vstoupila netrpělivě dovnitř. Starostlivě se na svou mladičkou přítelkyni zadívala, pak usedla na kraj postele a vzala za ruku. Čekala. Rozrušená schovanka se jí chtěla rázem svěřit, ale najednou nedokázala promluvit ani slovo. Bylo to, jako by jí hrdlo svíral strach, že jestli své myšlenky vysloví nahlas, představa se rozplyne a ona svého krásného boha nikdy neuvidí. Proto jen mlčela. Bylo to dost zoufalé. Jak to, že se nedokáže Angelice svěřit? Zrovna jí? Nejbližší bytosti, kterou má? Nikdy jí nic netajila. Byla to právě ona, která jí pomohla překonat úzkost a smutek, který ji zmítal po ztrátě obou rodičů. Pojala k urozené ženě bezmeznou oddanost, svěřovala se jí vždy se vším, a tak se stala nejen její společnicí, ale postupem času nejbližší přítelkyní. Pocit provinění ji úplně ochromil. Raději přivřela víčka, protože neměla odvahu se jí podívat přímo do očí. Celá se chvěla.

„Hrozně mě dnes bolí hlava; asi jsem byla včera moc dlouho na sluníčku,“ snažila se neobratně omluvit svou nepřehlédnutelnou roztěkanost.

Angelika jí něžně položila ruku na rozpálené potem orosené čelo.

„Děláš mi starost, miláčku,“ a zadívala se tak utrápeně, až Michèle bodlo u srdce.

Další den byl takový jako všechny ostatní toho léta. I když ve vzduchu byl cítit náznak podzimu, který se pomalu hlásil o vládu. Michèle si uvědomila, že se blíží návrat domů a její sen nemá příliš šancí na to, aby se naplnil.

Seděla ve stínu bílého altánku a upřeně pozorovala svou urozenou společnici, která sama převzala starost o jeden záhon vzácných růží, jak prostříhává šípky. S úžasem sledovala, jak se k ní tyto květiny báječně hodí. Byla sama jako jedna z nich; přirozeně krásná, vznešená a přitom silná, schopna se svými trny bránit a zraňovat.

Mladičká komtesa pomalu popíjela svou oblíbenou černou silnou kávu a zrakem se nedokázala ani na okamžik odtrhnout od paní de Dambresse. Srdce se jí však pokaždé sevřelo pocitem viny, protože při pohledu na ni si najednou připadala jako největší nevděčnice. Nikdy ji nenapadlo, že by mohla tak snadno ztratit hlavu kvůli muži. O jejich pozornost neprojevovala až dosud viditelný zájem, ačkoliv se jí již několik velmi pěkných a urostlých šlechticů dvořilo a usilovalo o její přízeň. Byla skálopevně oddána jen své urozené společnici; však se pro ni obětovala a od útlého věku jí věnovala svou láskyplnou péči. Ale nemohla si pomoct; náhle měla plnou hlavu tajuplného mladíka s havraními vlasy.

Co se to se mnou děje? To přece nejsem já! honily se jí hlavou vyčítavé myšlenky, ale tváře měla z nepoznané touhy v jednom ohni. Jak tak rozjímala, všimla si, že se Angelika zvedla od své práce a volnou graciézní chůzí se blíží k ní. Rychle se pokusila vzpamatovat, aby si nevšimla jejích rozpaků.

„Už je ti lépe, drahá? Co tvá hlava? Nebo tě snad trápí ještě něco jiného?“

Michèle se ze všech sil pokusila ovládnout a naoko vesele ženě odpověděla.

„Děláš si zbytečné starosti; byl to jen malá nevolnost, nic víc,“ lehce se pousmála, aby zahnala její obavy. Jenomže si najednou uvědomila, že není schopna se přítelkyni podívat zpříma do očí. To zjištění ji vyděsilo. *Určitě to na mně pozná! Co si jen počnu?* zoufala si v duchu.

Angelika se posadila na lavičku těsně vedle ní. Nastalo nekonečné ticho, které narušovalo jen veselé štěbetání ptáků a bzukot hmyzu poletujícího mezi pestrobarevnými květy. Vzala dívku kolem ramen, jak už to udělala snad tisíckrát. Dívce se z její blízkosti divoce rozbušilo srdce. S velkou úlevou se jí poddala, slastně se o ni opřela a zavřela oči. Hraběnku to značně potěšilo. Měla pocit, že jedna opět patří ke druhé, ale neměla nejmenšího tušení, nač její mladá schovanka myslí.

Takhle by mě mohl objímat i on, blesklo jí hlavou a ani si neuvědomila, že se usmívá.

Žena si to ovšem vysvětlila po svém a políbila mladou přítelkyni na čelo.

„Ach!“ vydechla Michèle. „Ještě!“ zasténala slastně.

Paní de Dambresse sebou trhla a rychle stáhla paži z jejího ramena. To dívčinu vytrhlo ze sladkého snění a surově vrátilo zpět do reality. Sen se rozplynul. Otevřela oči a podívala se na pobledlou hraběnku, která se tvářila přinejmenším překvapeně.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Angelika znepokojeně, protože přes veškerou vzájemnou náklonnost něžného přátelství, jenž si už léta vzájemně prokazovaly, se dívka tak podivně ještě nikdy nezachovala.

„Ale co? Já nerozumím…“ komtesa neměla ani zdání, nač se ptá.

Hraběnka se rozrušeně zvedla, vzala ji za ruce a donutila postavit se jí tváří v tvář.

„Teď mi konečně pověz, co se to s tebou děje! Co jsi se vrátila z té procházky k rybníku, jsi jako vyměněná!“ udeřila na ni. „Stalo se tam něco? Copak se mi nechceš, či nemůžeš svěřit?“ zmírnila však po chvíli přísný tón a v jejím hlase se ozvala odzbrojující něha, které komtesa nikdy nemohla odolat. Toho si byla hraběnka moc dobře vědoma. Nezmýlila se. Její tón zasáhl cíl, ale tentokrát to byla ochromující bolest, která znovu sevřela dívčino srdce. Do očí se jí vhrnuly slzy a nebyla schopna jediného slova. Vzmohla se jen na tiché *„Odpusť mi…“* Dál na nic nečekala a rychle se dala do běhu, aby byla co nejdříve pryč z jejího dosahu.

Angelika dostala o svou svěřenkyni strach.

„Něco v tom musí být, jinak přece není možné, aby se chovala tak divně! Musím tomu přijít na kloub!“ energicky se rozhodla.

Rozechvělá slečna se jako velká voda vřítila do svého pokoje a zcela vysílená padla na postel. Měla pocit, že se kolem ní všechno hroutí a pod tíhou pocitu viny se dala do mohutného pláče. Vůbec netušila, co bude dál, nebo co by měla udělat. Na jedné straně byla Angelika, ke které jí poutal neskutečně silný cit, na druhé straně pak poblouznění

a snad i zamilovanost k muži, o kterém vůbec nic nevěděla. Má riskovat, či dokonce obětovat vzácné letité přátelství pro krásný přelud, o kterém ani nevěděla, jestli ho ještě někdy spatří? Jak by se její poručnice vyrovnala se skutečností, že se zamilovala? Bylo tu jediné východisko.

Musím ho za každou cenu najít a znovu se s ním setkat! *Pak se uvidí!*

Když dala pláčem dostatečný průchod citům, uvědomila si svou pošetilost. Uklidnila se a začala přemýšlet o tom, jak se dál vypořádat se svým tajemstvím.

Jen klid, vzpamatuj se! Musíš si zachovat chladnou hlavu! Jsi krásná mladá žena a zatoužila jsi po lásce krásného muže. To je přece normální! Nemusíš se hned vzdávat svého přátelství! A že chceš mít své malé tajemství? Proboha, proč ne? Angelika je a stále bude tvůj nejbližší člověk. Za své city se nemusíš stydět; pochopí to. Spíš jí ubližuješ tím, že se chováš tak bláznivě. Jen jí přidělávás starosti. Tak se koukej vzchopit! našeptával jí vnitřní hlas. Tímto ukončila své rozjímání, v porcelánovém umyvadle si opláchla uslzený obličej, usmála se na sebe do zrcadla a vrátila se do zahrady.

„Michèle? Co se ti stalo?“ běžela jí v ústrety vystrašená hraběnka.

Dívka se trochu zastyděla a provinile se usmála.

„To nic. Nedělej si starosti,“ snažila se zabránit, aby se vrátily k předešlým událostem. „Udělalo se mi mdlo, byla jsem asi chvilku mimo. Ale už je mi mnohem lépe,“ uklidňovala ženu. „Dokonce bych snesla malou projížďku. Samozřejmě až navečer; na sluníčko si přece jen netroufnu. Zdají se mi pak podivné sny!“

Znovu se omluvně a trochu spiklenecky usmála na Angeliku, která i přes její vysvětlení nadále vypadla znepokojeně, ale zdálo se, že lehce ironický tón a veselý úsměv ji nakonec uklidnil. Michèle příliš klidná nebyla, ale byla rozhodnuta vzít rozum do hrsti a nepodléhat emocím. Rozhodně však po něm musí pátrat!

Slečna de Morin byla připravena k vyjížďce a chystala se vyvést koně ze stáje, když se před ní náhle objevila hraběnka.

„Madam ještě není převlečena?“ s neskrývaným údivem se podívala na ženu. „Kde je váš jezdecký oděv? Tolik vám sluší,“ chtěla jí trochu polichotit a odlehčit napjatou atmosféru.

Paní de Dambresse k ní došla a se smutným výrazem v obličeji ji vzala za ramena.

„Drahoušku, moc se vám omlouvám, ale teď nemohu odjet. Přijel posel z Paříže a musíme s Guillaumem něco neodkladného projednat. Necháme to na zítra, ano? Nebudete se na mě zlobit, že?“ políbila ji na tvář.

Michèle posmutněla, ale měla už i tak černé svědomí, proto potlačila svůj zármutek, lehce se pousmála a polibek jí opětovala.

„Na vás nikdy, madam. To už jste zapomněla?“ oddaně na ni pohlédla, „ale ráda bych se projela alespoň sama, budete-li souhlasit.“

Hraběnce se viditelně ulevilo, že jí dívka nic nevyčítá; chtěla už odejít, ale nedalo jí to, aby se k ní ještě jednou neotočila.

„Dávejte na sebe pozor, má drahá, ano?“

Komtesa jen beze slov kývla na souhlas a s lehkostí sobě vlastní se vyšvihla do sedla. Věděla přesně, kam se má vydat, a tak kroky jejího

hřebce zamířily úzkou pěšinou k lesnímu rybníku. Cítila velký neklid; očima chtě nechtě propátrávala krajinu. Vyhlížela svého neznámého, ale břeh byl prázdný. Jela tedy dál. Jízda v mírném vánku, který jí laskal tváře, ji uklidňovala. Za chvíli se opět dostala do svého stavu polosnění. Snad proto ji vyděsilo, když pod ní znenadání kůň zatančil na všech čtyřech a hlasitě zaržál. Ohlédla se a za sebou zahlédla siluetu jezdce. Zmocnila se jí panika a zvíře několikrát bodla do slabin. Na jeho silném hřbetě zběsile cválala až tam, kde končil les a zvolna přecházel v rozlehlou louku. Dovolila si krátké ohlédnutí. Jezdec byl stále za ní, ale udržoval si odstup.

Chladnou hlavu! Musíš zachovat chladnou hlavu! opakovala si v duchu. Zpomalila a počkala, až se neznámý přiblíží. Pak znovu pobídla svého koně do trysku směrem k osamělému stromu. Pochopil její záměr; byl blízko, že už mohla slyšet jeho tlumený smích. I on pobídl koně do trysku a bok po boku letěli v bezhlavém závodu.

K osamělé staré jabloni dorazila Michèle první; zde se zastavila a poplácala statečné zvíře po plecích. Muž ji dojel vzápětí. Blahořečila nebesa, že vyslyšela její modlitby. Byl to „její“ neznámý!

„Mademoiselle, jezdíte jako šílenec! Nevážíte si snad života a zdraví vašeho oře?“ s vážnou tváří ji teatrálně oslovil.

Michèle nevěděla, jak odpovědět a jen se rozpačitě zasmála.

„Máte výjimečné zvíře! Mám ve svých stájích samé dobré koně, ale takového ne. Předpokládám, že neuvažujete o jeho prodeji?“

„To jste uhodl!“ konečně se vzpamatovala, „Fontaine je můj nejmilejší a mohu se na něj za každých okolností spolehnout. Zejména, když mě pronásledují cizí pobudové na mém vlastním

pozemku!“ srdnatě se bránila, ale její úsměv naznačoval, že to o pobudech nemyslí moc vážně.

„Dovolte tedy, abych se vám představil!“ sesedl a hluboce se před ní uklonil. „Mé jméno je Manuel de Valderrama. Jsem zde na návštěvě u svých příbuzných. Vy jste z toho zámku za lesem?“

„Ano. Jsem Michèle de Morin,“ i ona seskočila na zem a prozradila mu bezelstně své jméno. „Trávíme tu s přáteli léto. Město je v tuto dobu k nepřežití,“ zavtipkovala a on se k jejímu smíchu srdečně přidal.

Znovu usedli do sedel a Michèle si mohla Manuela konečně lépe a zblízka prohlédnout. Hodně ji překvapilo, že měl modré oči. Čekala, že člověk s takhle tmavými vlasy a jižní pletí bude mít oči uhrančivě černé. Na druhou stranu ale musela připustit, že slovo „uhrančivé“ jeho oči plně vystihuje. Jeli stále těsně vedle sebe a hovor nenuceně plynul, aniž však vnímala o čem. Znovu se jí zmocnila zvláštní malátnost. Byla jako očarovaná, nicméně se snažila ze všech sil, aby to na ní nebylo poznat. Po domluvě, že se na druhý den sejdou ke společné vyjížďce, se rozloučili se na hranicích panství.

Domů se vrátila až se soumrakem. Vůbec ji nenapadlo, jak čas rychle plynul. To až když uviděla Angeliku na příjezdové cestě, jak si vede osedlaného koně.

„Michèle! Kde jsi byla tak dlouho, proboha? Měla jsem o tebe strach!“ s nehranou starostí jí hraběnka vyčítala pozdní návrat.

„Trochu jsem se zdržela,“ zrudla v obličeji, „budu ti vyprávět, co se mi přihodilo. Budeš se moc divit!“

Konečně zvítězila chuť se Angelice svěřit. Najednou, když už to nebyl jen přízrak, nebála se o Manuelovi s přítelkyní mluvit. Naopak. Snad právě proto, že toužila připomínat si jeho skutečnou existenci.

Po večeři se sešly obě v knihovně u rozpáleného krbu, protože teď na sklonku léta byly večery trochu chladnější. Michèle se těšila, jak se podělí o svůj příběh a celá štěstím zářila. Jenže paní de Dambresse byla podivně zamlklá.

„Bude nezbytné náš návrat do Sarles-Valenzieu uspíšit," pokývala vážně Angelika hlavou a její výraz značil naléhavost.

„A tebe to mrzí, že? Chtěla bys, aby bylo pořád léto, viď?"

Hraběnka na ni však pohlédla podivným výrazem ve tváři, který dívčino nadšení rychle zchladil.

„Ano, to by bylo krásné," odpověděla bez viditelného nadšení.

Michèle pojala jakési podezření, že právě nečekaná návštěva posla a schůzka s manželem stála za jejím rozmrzelým chováním. Jaké starosti ji to trápí? Ale nechtěla se jí otevřeně ptát, bude-li chtít, určitě se sama svěří. Vždy to tak bylo. A tak mlčela.

Pak jim přišel Guillaume popřát dobrou noc. Také se tvářil vážně a možná i trochu podrážděně. *Snad se spolu přece jen nepohodli?* hádala v duchu Michèle. A najednou už se jí nechtělo nic vyprávět. Nakonec si obě mlčky vypily své víno a šly spát.

Když i ráno u snídaně konverzace vázla, Michèle už to nevydržela a konečně dala emocím průchod.

„Můžete mi říci, co se tady děje?" udeřila na oba nervózním tónem v hlase. Ale zase se nic nedozvěděla.

Týden pomalu ubíhal a Michèle se tajně scházela s novým přítelem. Trápily ji sice výčitky, že hraběnce zamlčuje pravdu, ale přítomnost okouzlujícího společníka jí vše vynahrazovala. Navíc paní de Dambresse o společné vyjížďky poslední dobou příliš zájmu neprojevovala, a tak se dívce celkem úspěšně dařilo svědomí umlčet. Na zámku však zavládla nepohoda. Urození manželé spolu téměř nemluvili, Angelika byla zamlklá a na narážky mladé schovanky odpovídala jednoslovně, nebo vůbec. Michèle se dokonce zdálo, že se na ni přítelkyně zlobí. Že by snad tušila něco o jejích schůzkách? Komtesa byla zmatená a v duši se jí uhnízdila nejistota. Pomyslná mračna zahalila zámecké zdi.

Brzy ráno Michèle vstala a chystala se odejít ke snídani. Když procházela kolem pokoje svých pěstounů, zaslechla hlasitý křik a srdceryvný pláč. Neodolala, vrátila se zpátky a proti svým zásadám a vychování zvědavě přiložila ucho ke dveřím. Vyděsilo ji to; Guillaume zuřil a Angelika usedavě plakala. Nechtěla tomu uvěřit. Ještě nikdy takovou hádku nezažila! Nechápala, co se děje?

„Jak nám to mohla jen udělat? Jak to mohla udělat tobě! hromovým tónem se rozčiloval pán de Dambresse a nervózně rozhazoval rukama. Žena jen bezmocně přihlížela výbuchu jeho vzteku, zlomeně seděla v křesle, hlavu si držela v dlaních a ani si nestačila otírat oči kapesníčkem.

Pak náhle Michèle zaslechla i její zoufalý hlas.

„To není možné! Nemohu uvěřit, že by ta obvinění byla pravdivá! Vždyť nemáš žádné důkazy! Určitě to byla jen sprostá pomluva ze

strany tvého slouhy! Vím, že se spolu nesnášejí. Jistě je to jen jeho zlomyslnost!“

Michèle zamrazilo v zádech a pojala odůvodněné podezření, že se baví o ní. Že by odhalili její malé tajemství? Ale proč by se na ni kvůli tomu zlobili? Snad udělala chybu, že se nesvěřila o svém příteli dříve, ale to přece nešlo! Pak se ale pokusila rychle vzpamatovat.

*Dej se dohromady! Neblázni! Jistě se to všechno brzy vyjasní! Musíš si s Angelikou co nejdříve promluvit a zjistit, co se doopravdy stalo! Třeba to vůbec nesouvisí s tebou! u*těšovala se. Nicméně v tuto chvíli dospěla k názoru, že už slyšela dost a že jí to stačí, tak raději opatrně odešla.

Tichými kroky procházela chodbou, když tu si všimla pootevřených dveří Guillaumovy pracovny. Ovládlo ji pokušení sem vstoupit. Nevěděla, co přesně ji sem táhne, ale ozval se její instinkt. Ostražitě se rozhlédla, jestli některý ze sloužících není na blízku a když se ujistila, že je vzduch čistý, vešla do místnosti a tiše za sebou zavřela dveře. Cítila, jak jí srdce silně bije. Bála se, aby ji tu někdo neobjevil, ale touha zjistit, co by mohlo stát za napjatou atmosférou panující tu v posledních dnech, byla silnější, a tak se odhodlala, přistoupila až ke stolu a opatrně se začala probírat lejstry ležícími tu v jakémsi chaotickém uspořádání. Pomalu otáčela listy, ale nepřišlo jí tu nic zajímavého. Naprosto běžné věci; osobní korespondence, účty, smlouvy. Měla v ruce poslední listinu, když si všimla pootevřené zásuvky a v ní rudé sametové desky. To vzbudilo její pozornost. Odložila to, co zrovna držela v ruce, a natáhla dlaň po tajemné složce. Pozvolna ji otevřela a s velkým zájmem si prohlížela její obsah.

Jednalo se o pozemky v Novém Španělsku, na nichž se rozprostíraly zlaté doly. Kromě smluv a vlastnických listin na Guillaumovo jméno tu však bylo i něco jiného. Jistý dopis psaný španělsky; adresovaný úřadu královské kanceláře Jeho Veličenstva. Díky svému vzdělání ho dívka celkem snadno přeložila a odhalila hroznou skutečnost. Obviňoval jejího poručníka, že dané nemovitosti získal podvodem; s nepřímým nařčením, že osnoval spiknutí proti Koruně! U něj byl pak přiložen i dopis s královskou pečetí, který naléhavě vyzýval pána de Dambresse, aby se v určený den dostavil ke dvoru.

To se už Michèle zarazila a na chvíli dala pergamen stranou. Bylo jí jasné, že tu jde o velmi vážnou věc. Krev jí bušila ve spáncích, dech se jí zrychlil a občas měla pocit, že na ni útočí horečka. Opatrnost jí ale nedala a nenápadně vykoukla na chodbu, jestli je ještě všude klid. Když se ujistila, že o jejím počínání nikdo nic neví, vrátila se zpět do komnaty. Teď si konečně pořádně prohlédla ten list. Předvolání před samotného panovníka nevěstilo nic dobrého! Letmo ho jedním dechem přečetla, ale v paměti jí utkvělo jen pár slov:

„*Jste obviněn z nečestného obchodu a přípravy spiknutí!*“

Michèle se vyděsila. To přece není možné! Kvůli tomu ta napjatá atmosféra! Ale pořád jí nedocházelo, jakou roli v téhle hře hraje ona. Proč se na ni Guillaume zlobí a proč je Angelika vůči ní tak odtažitá? Začala uvažovat.

Tahle změna nastala krátce poté, co jsem se poprvé setkala s Manuelem! Marně si však lámala hlavu, jak to spolu souvisí? Znovu si vzala ten udavačský dopis do ruky, aby se podívala, kdo je jeho pisatelem. Ale

na konci stránky byly jen iniciály. R.d.M. Už měla všeho dost a víc už nesnesla. Byla svým objevem tak rozrušená, že rychle opustila místnost a jako by se nic nedělo, vydala se znovu směrem k jídelně. Něco málo pojedla; chvátala. Neměla náladu se po svém zážitku potkat ani s Angelikou a už vůbec ne s Guillaumem. Navíc měla domluvenou další utajenou projížďku s Manuelem. Nemohla se toho setkání už dočkat; cítila obrovskou potřebu přijít na jiné myšlenky.

V sedle věrného Fontaina cválala vstříc novému příteli. Manuel jako pravý gentleman a šlechtic na ni již čekal na smluveném místě. Nejprve jí galantně pomohl sesednout, a pak se před ní hluboce uklonil.

„Mademoiselle, již jsem se vás nemohl dočkat," pronesl zvláštně zabarveným smyslným hlasem.

Opozdila jsem se. Jak dlouho tu asi na mě už čeká? provinile si pomyslela.

„Co vás zdrželo, drahá? Nebo vás již má společnost omrzela? prohodil nadneseně a s lehce koketním tónem.

Na Michèle znovu dolehla ta tíha starostí a obav. Náhle ji sevřela velká bolest na prsou, která ji doslova dusila. Cítila, že se musí se svým trápením někomu svěřit a komu jinému než jemu? A najednou, ani sama nevěděla, jak se to stalo, plačící se bez rozmyslu vrhla Manuelovi do mužné náruče.

Probudil se v něm ochránce slabých zraněných žen. Jako by tušil, co se po něm žádá, pevně dívku objal a dlaní ji hladil po vlasech. Ze slečny de Morin náhle všechna ta tíseň spadla a její tělo jihlo ve slastném pocitu, který ji naprosto zachvátil a pomalu, ale úplně, opájel.

Přestala plakat a na chvíli zvedla svůj zaslzený zrak ke šlechtici a znovu užasla nad jeho blankytně modrým pohledem.

Cítila, jak se jí zlehka zmocňuje dosud nepoznaná touha. Zavřela oči. Manuel se sklonil nad její krásnou mladou tváří a prsty jemně setřel stékající slzu. Nezkušenou dívkou projel blesk. Roztouženě vnímala jeho dech na své tváři a jeho rty se bez varování setkaly s jejími v krátkém letmém polibku. Otevřela oči a jejich pohledy splynuly v jediný. Nebylo třeba slov. Znovu své rty přitiskl na její a ona naprosto bezhlavě a bez rozmýšlení jeho polibek vroucně opětovala. Nebylo nic jiného, na co by chtěla v tento okamžik myslet. Zapomněla na starosti, na Angeliku, prostě na všechno. Připadalo jí, že neexistuje nikdo jiný než jen oni dva. Přála si, aby zázračný moment nečekaného štěstí a bláznivého opojení nikdy neskončil.

Po chvíli, která se zdála jako věčnost, ji Manuel opatrně pustil ze svého sevření a upřeně se na ni podíval.

„Tak, drahoušku, copak se vám vlastně stalo? Svěříte se mi?“ konečně na ni promluvil, „když už jsme se spolu tak sblížili,“ usmál se na ni.

Podlehla jeho výzvě a oproti své vrozené opatrnosti mu vše začala vyprávět. Manuel to s pochopením vyslechl až do konce a Michèle získala pocit velké úlevy. Už věděla, že na své starosti není sama. Má přítele, který ji chápe a do kterého se nejspíš bezhlavě a vášnivě zamilovala.

Rozloučili se a slečna de Morin se s hlavou v oblacích vracela zpět k zámku. Tu v dálce před sebou zahlédla hraběnku de Dambresse na

koni; i ona směřovala k domovu. Když Fontaine poznal svého přítele ze stáje, hlasitě zaržál a tryskem jej následoval, aniž by ho jeho paní co jen pobídla. Když za sebou Angelika zaslechla dunivý zvuk kopyt, otočila se, ale místo aby se zastavila, či jela Michèle vstříc, zamračila se a pobídla svého grošáka do trysku.

Určitě nás viděla! napadlo Michèle. „Angeliko zastav!“ plna obav zavolala na přítelkyni.

Hraběnka konečně přitáhla zvířeti uzdu a v jednom okamžiku zůstala stát na místě.

„Máte odvahu mě ještě oslovit?“ promluvila na ni chladným tónem. „To, co jste provedla, je neodpustitelné,“ sykla, „od teď vás nechci znát!“ sjela ji ledově zlověstným pohledem.

Michèle se cítila, jako by ji zasáhla nožem přímo do srdce.

Odhalila nás! lekla se. „Všechno ti vysvětlím!“ snažila se zlomit hraběnčinu zlobu.

„Nic mi nevysvětlujte! Bylo by to ještě horší. Nemohla jsem tomu uvěřit! Guillaume měl pravdu. Spolčila jste se s tou chátrou! Jak jste jen mohla? Po tom všem, co jsme pro vás udělali?“ začala s výčitkami. „Jste pro mne obrovským zklamáním! Jste jako jedovatý had, kterého jsem si celá ta léta tak úzkostlivě hřála na prsou!“ Pak se otočila a pobídla koně znovu do cvalu.

Hrdá komtesa se s tím ale odmítla smířit, rychle ji předjela a nebojácně jí zastoupila cestu.

„Angeliko! Přísahám, že netuším, o čem mluvíš!“ málem se rozplakala.

„Přestaňte s tím lhaním! Viděla jsem vše na vlastní oči! Chcete snad popřít, že jste se s tím mužem tajně scházela?“

„To ne,“ nešťastně přiznala dívka. „Ale o jaké zradě nebo spolčení tu mluvíš?“

„Už dost!“ přerušila ji paní de Dambresse. „S vámi jsem skončila! Nikdy neodpouštím zradu!“

Michèle byla celá bez sebe, stále nemohla uvěřit, že všechno je skutečné. V ochromujícím zděšení instinktivně ustoupila ženě z cesty a sklonila hlavu, aby neviděla, že pláče. Ta kolem ní projela hrdě napřímená, chladná a neúprosná. Zoufalá dívka zůstala sedět v sedle podobna soše zkamenělé šokem. Vůbec nerozuměla tomu, co se stalo. Proč ji Angelika nazývá zrádkyní? Protože se zamilovala do muže? Ne! Tohle nikdy! Musel se stát nějaký strašlivý omyl! Skutečně by ji jen pro tohle odepsala? Ale co ji tedy tak hrozně popudilo proti ní? Rozhodla se, že za každou cenu zjistí, co za tím stojí. Osušila si uplakaný obličej, hrdě vztyčila hlavu a pobídla Fontaina vpřed.

Projela branou, pak minula park, rychle seskočila ze sedla a hnala se do zámku. Proběhla chodbou a po schodech rychle vystoupala až do druhého patra ke dveřím hraběnčiných komnat. Vtom jí ale cestu zahradila stráž.

„Madam si vás nepřeje vidět, slečno! Mám rozkaz vám vydat vaše zavazadla a doprovodit k východu!“ zaburácel muž s kamennou tváří.

Michèle se ale nehodlala vzdát bez boje. Nezalekla se jeho nesmířlivého tónu a srdnatě se postavila na odpor.

„Neodejdu, dokud si nepromluvím s paní hraběnkou osobně!“

Otevřely se dveře a v nich stála viditelně rozrušená paní de Dambresse. Když ji komtesa spatřila, bez přemýšlení se před ni vrhla a oddaně padla na kolena.

„Odpusť mi! Promluvme si, prosím! Není pravda, z čeho jsi mě obvinila! Zrady bych se nikdy nedopustila!“ nedokázala zastavit proud slzí, které se spustily ze smaragdově zelených očí. Pokusila se ji vzít za ruku, ale žena se jí surově vytrhla.

„Oliviere, snad jsem vám dala jasný rozkaz!“ vyhrkla na strážného, který bránil vstup. „Doprovoďte tuto osobu až za brány zámku a zajistěte, aby se nevrátila! Přístup do tohoto domu je jí navždy zapovězen!“

Dívce nevěnovala ani jediný pohled; znamenala pro ni méně než vzduch.

Zdrcená Michèle se vzmohla jen bolestně vyslovit její jméno.

„Angeliko!“ Pak se zcela zlomená sesula k podlaze. „Takhle nemůžeme skončit! Nemůžeme se rozejít! Já jsem nezradila!“ zašeptala s obličejem v dlaních a pomalu začala litovat, že se nechala okouzlit svůdným šlechticem.

Ani nevěděla, jak se ocitla za železnými mřížemi; pořád jí to připadalo jako zlý sen. Teprve teď si všimla, že vedle ní na cestě netrpělivě přešlapuje její věrný kůň Fontaine se dvěma koženými brašnami zavěšenými na sedle. *Alespoň tys mi zůstal,* posteskla si zdrcená komtesa a prsty mu pročísla hustou hřívu. Přemýšlela, co udělá; kam teď navečer půjde, ale ať přemýšlela sebevíc, stále jí vycházelo jen jediné řešení. Požádat o pomoc svého nového přítele Manuela. Doufala, že u něj nalezne útočiště a potřebnou útěchu.

Byla téměř tma, když dojela k branám zámku jeho příbuzných.

„Potřebuji nutně mluvit s panem de Valderrama!“ rozhodně sdělila své přání lokaji, který ji uvítal u vchodu.

Po chvíli byla uvedena do přijímacího salonku. Velkolepé sídlo bylo nádherně a vkusně zařízeno; pozlacený nábytek ze vzácného dřeva, na stěnách visely vzácné obrazy a drahocenné gobelíny. Před jedním z obrazů znázorňujícím poslední soud stál zády k ní statný štíhlý muž. Myslela, že je to její přítel, ale když ho oslovila a on se otočil, viděla, že se zmýlila. Postavou mu sice byl až k nerozeznání podobný, ale zatímco Manuel měl tvář andělsky krásnou, zjev neznámého připomínal spíš některého ďábla z obrazu, který si prohlížel. Měl stejně ošlehanou pleť a černé vlasy, ale tváře mu hyzdily hluboké vrásky; výrazný nos, úzký knírek nad ostře řezanými rty stále pozvednutými v ironickém úšklebku. Uhlově černé oči v takové tváři působily ještě uhrančivěji. Pohlédl na Michèle téměř pohrdavě a stejně nepříjemně zněl i jeho hlas.

„Podívejme, jaká vzácná návštěva! Vy musíte být jistě ta komtesa, kterou okouzlil můj bratránek! Má mimořádně působivý zjev, že? Velmi krásný!“ pokřivil ústa do jízlivého úšklebku. „Předpokládám, že si vás plně získal. Má u žen úspěch, na rozdíl ode mne,“ jízlivě se zašklebil. „Ale bohužel vás musím zklamat, není zatím přítomen. Přeje si slečna na něho zde počkat?“

Michèle měla pocit, že se rozpláče. Po tom všem, co musela v posledních hodinách prožít, potřebovala cokoliv jiného, jen ne škleb nějakého prokletého satyra.

„Soudím, že je slečna velmi unavena. Přijměte tedy místo a odpočiňte si. Manuel se snad vrátí co nevidět," zmírnil sarkastický tón.

Dal pokyn sloužícím, aby přinesli nějaké občerstvení.

„Prozradíte mi vaše jméno?" posadil se naproti ní do pohodlného křesla.

„Komtesa Michèle de Morin," špitla a sklonila zrak. „Jsem schovankou hraběnky de Dambresse. A její přítelkyní", zachvěl se jí hlas; snad by se i rozplakala, ale ovládla se. Vždyť kvůli tomu je zde. Ona stále je její přítelkyní a udělá vše, aby se obhájila, ať už na ni padlo jakékoliv podezření!

„Říkala jste Dambresse? To je to malé panství nedaleko, není-liž pravda? Ach, ano, již chápu!" dodal poněkud záhadně a povytáhl obočí.

„A mohu se zeptat, s kým mám já tu čest? Jste Manuelův příbuzný?" opáčila Michèle, i když jistá podoba jí sama napovídala. „Ano, naši otcové jsou bratranci. Baron Rafael de Montero," postavil se muž a hluboce se uklonil. „Slečna odpustí mou neomalenost, že jsem tak neučinil ihned při jejím příjezdu," pokusil se o společenský žert. „A zde je můj drahý otec. Urozený šlechtic a muž vznešený duchem i hmotnými statky, pán Raymond de Montero!" teatrálně jí představil starce, jenž se vbelhal do místnosti.

Svým vzhledem nezapřel příbuzenství s Rafaelem. Tatáž tvář s výrazným nosem, ale mnohem starší, bledá a vrásčitá.

„Dovolte, milý otče, abych vám představil slečnu de Morin, schovanku našich předrahých sousedů de Dambresse a jak se zdá, i dobrou přítelkyni našeho Manuela."

Starý satyr na dívku pohlédl svým pronikavým zrakem zpod hustého obočí.

„Co tady chce?“ zeptal se syna nezdvořile, „Má to snad co dělat s mojí záležitostí?“

„Pravděpodobně ne,“ zakroutil hlavou, „přijela navštívit Manuela. Zdá se, že si našel novou známost.“

Michèle jen zaraženě seděla zabořena v sametovém křesle a poslouchala rozhovor, který se odehrával, jako kdyby ona nebyla přítomná. Jakási myšlenka jí kroužila myslí a marně se snažila upoutat její pozornost. Urputně se pokoušela soustředit, ale byla strašlivě unavená. Měla pocit, že vzduch v místnosti je melasa, která se na ni lepí a ona nemůže dýchat. Musí přijít na to, co se kolem ní děje! Co ona má s čím společného? Má snad ona co dělat se záležitostí zde přítomného... pána de Montero? Pána Raymonda de Montero! Myšlenka si konečně mocnou ranou prorazila dveře do jejího vědomí.

To jsou přece ty iniciály z udavačského dopisu! Raymond. Nebo snad Rafael? Ne, Raymond! Slyšela přece zřetelně, jak řekl „jeho“ záležitost! Únava najednou zmizela a nahradila ji slepá zuřivost. Vrhla se na starce, který se pod jejím náhlým útokem zapotácel. Nebýt mladého pána, byla by mu asi vážně ublížila. Rafael ji uchopil za ruce, ale musel vynaložit mnohem hrubší násilí, aby ji zkrotil.

Michèle se vysílená skácela na aksamitový divan. Sotva popadala dech, ale chápala, že toto je její příležitost. To je to, proč sem přišla. Jen tito muži – a proboha snad i Manuel – mohou prokázat její nevinu. Zbledla při pomyšlení, že by mohla mít svůj podíl viny na nesnázích, které potkaly její přátele.

„To vy jste napsal dopis, kterým jste u krále očernil pana de Dambresse!“ vykřikla rozčíleně na starého barona svá obvinění.

„Tak vy tedy o něm víte?“ zaskřehotal muž a ústa pokřivil do posměvačného úšklebku stejně jako jeho syn. „Ach, ano, má drahá. Proč tedy zapírat? Nepatrně jsem popíchnul Jeho Veličenstvo proti vašemu příteli. A věřte mi, že to bylo popíchnutí citelné. Ale nesnažte se porozumět obchodním záležitostem a radím vám, ani se nepokoušejte plést do mých zájmů Mohlo by vás to šeredně mrzet!“ pohrozil jí skřehotavým tlumeným hlasem.

„A vy se neopovažujte vstupovat mezi mě a mé přátele! Ani netušíte, co jste způsobil!“

„Ale ano, samozřejmě, že to vím. Žijeme na venkově, kde si doslova hledíme do talířů! Paní hraběnku musela zajisté velmi potěšit vaše nová známost!“ zlomyslně se zasmál. „A jak vás tak pozoruji, zřejmě vám své nadšení dala patřičně najevo!“ mnul si spokojeně dlaně potažené tenkou nažloutlou kůží místy zbarvenou od tabáku.

Svým ironickým gestem se synovi dokonale vyrovnal. Ani netušil, jak hluboké rány se dotkl. Michèle se znovu vybavila Angeličina odmítavá tvář a chladnokrevnost, s jakou ji vykázala z domova.

„Neopovažujte se vyslovit její jméno! Ničemu nerozumíte! Jste jen slizký had s jedovatým jazykem! A nevěřím, že má Manuel s tím vším cokoliv společného!“

Teď vstoupil do hry i Rafael.

„Samozřejmě nemá, náš kouzelný Manuel má zájmy naprosto odlišné. To mi věřte. Nějakých pár akrů pozemků ho rozhodně nezajímá. On má, abych tak řekl, vyšší cíle! A těm, jestli vám mohu

radit, se obzvlášť nesnažte porozumět. I když ve vašem případě vám možná nic jiného nezbude. Na každý pád, s příbuznými to nikdy není jednoduché."

Ozvalo se rázné zaklepání na dveře, které přerušilo Rafaelovu řeč a do salónu vstoupil sluha. Přistoupil k mladému pánovi a něco mu pošeptal. Byla to zřejmě dobrá zpráva, protože se potutelně uchechtl a spiklenecky mrknul na svého otce.

„Slečna laskavě promine, ale neodkladné povinnosti volají. Necháme vás teď o samotě. Odpočiňte si."

Michèle se hlavou honily všelijaké myšlenky. Připadala si jako ve zlém snu. Objevila příčinu, pro kterou byla zatracena, ale stále nevěděla, jak přesvědčit Angeliku a Guillauma o své nevině. A jakou úlohu v téhle nesmyslné komedii hraje ona sama?

Rafael s Raymondem by mohli snadno očistit její pověst, ale pochybovala, že by je k takovému činu ať už jakýmkoliv způsobem donutila. Měla jedinou šanci. Manuel!

Čas míjel, a tak si ani nevšimla, že venku za okny zahalila krajinu tma. Zhrozila se představy, že by trávila noc pod jednou střechou s pány de Montero; ačkoliv rozum jí radil, že je to lepší, nežli se toulat nazdařbůh venku. S prosebným výrazem očima doslova visela na dveřích. Hodiny právě odbíjely půlnoc, když se dveře otevřely a do pokoje vstoupil On.

„Konečně! Už jsem si myslela, že se vás nedočkám!" spásně vykřikla, vstala a sama se mu vrhla kolem krku.

Muž byl viditelně překvapený.

„Michèle, kde se tu berete? Co se stalo? Někdo vám ublížil?“ starostlivě se zeptal a rukama ji od sebe na chvíli odstrčil, aby jí viděl do obličeje. Když spatřil únavu zrcadlící se v jejím pohledu a starostmi strhaný obličej, dostal o ni strach. „Tak co se vám stalo, drahá?“ naléhavě zopakoval svou otázku. Posadil se na pohovku, na níž dosud umdlévala, vzal ji za ruku, stáhnul k sobě a posadil si ji na klín.

Michèle se ve svém zbídačeném stavu nepodivovala takovému troufalému jednání, ani se nebránila. S viditelnou úlevou si opřela hlavu o jeho mužné rameno a teprve, když v jeho blízkosti nabyla trochu odvahy, zvedla k němu tvář a pomalu se dala do vyprávění.

„Mám strach, že Guillauma neprávem odsoudí!“ zalykala se slzami, „ale nejvíce mě trápí, že mě považují za zrádkyni! Srdce mi drásá vědomí, že jsem ztratila svou přítelkyni! Nařkla mě, že jsem se spolčila s vaší rodinou a podílím se na jakémsi podivném spiknutí! To ale není pravda! Řekněte, že není!“ Na chvíli se zarazila. „Nebo ano?“ zaváhala na okamžik. Ale když se zadívala do jeho nebesky modrých očí, hned tuto myšlenku zavrhla. „Ach, Manueli! Zapřísahám vás! Pomozte mi…“

Přerušil ji vášnivým polibkem.

Celá se zachvěla a znovu pocítila to kouzelné mámení, které s ním již okusila.

„Pojďte, Michèle, nechám vám připravit pokoj, musíte se trochu prospat. Už je dost pozdě,“ pročísl jí kaštanové vlasy pěstěnými prsty. „Uvidíte, že ráno bude moudřejší večera,“ zatvářil se tajemně.

Komtesa de Morin byla skutečně velmi ospalá, jinak by si jistě všimla skrytého výrazu v jeho obličeji. Tajemného výrazu skrývajícího touhu. Jakmile padla do měkkých a nadýchaných peřin, všechno napětí z ní rázem spadlo a přemohl ji milosrdný spánek.

Do oken komnaty jejího nového útočiště pomalu začaly pronikat první záblesky nového dne. Tma pozvolna předávala vládu slunci, když ji probudil zvuk blížících se kroků. Vylekala se, až jí srdce málem vyskočilo z hrudi. Ve dveřích spatřila stát mužskou siluetu. Nemohla uvěřit svým očím. Muž se blížil víc a víc, došel až k jejímu lůžku a zde se tiše posadil. Manuel! Namísto honosného brokátového obleku, který podtrhával jeho aristokratický původ, měl teď na sobě přiléhavé kožené kalhoty a neupraveně rozhalenou krajkovou košili odkrývající mužnou zarostlou hruď.

„Vy zde?“ vydechla rozrušeně.

„Překvapuje vás má návštěva, drahoušku?“ jemně se usmál. „Copak už jste zapomněla, jak jste se mi včera v noci sama vrhla do náruče?“

„Ale... já...“ koktala zaskočeně. „Byla jsem v šoku a zmatená, nevěděla jsem, co dělám!“ snažila se ho odbýt.

„Litujete toho snad?“ řekl na oko posmutněle.

„To ne!“ lekla se, že ho urazila.

Manuel vytušil její zaváhání a rozhodl se k činu. Majetnicky dívku objal okolo pasu, polapil do milostných tenat a začal ji vášnivě líbat. V ten okamžik Michèle zapomněla na existenci celého světa a jen vychutnávala jeho smyslné polibky. Náhle se jí však před obličejem v mlžném oparu objevila tvář Angeliky de Dambresse. Byla

tak krásná; tak božsky krásná, až se jí zastavil dech. Komtesa strnula a nevybíravým gestem od sebe Manuela odstrčila.

„Copak je, miláčku?“ zatvářil se zklamaně a jeho sebevědomí utržilo citelný políček.

Nazval mě miláčkem! uvědomila si Michèle a trochu se zastyděla. *Tak proč ho neobejmu a...! Ne! Tohle nemůžu!* jakási záhadná síla jí zabránila opětovat jeho další důvěrné dotyky, o které se pokusil. Podvědomě cítila, že tohle nechce. Z rozpaků a vnitřního rozpolcení se dala do pláče.

Manuel byl překvapený, či snad rozmrzelý nebo zklamaný a jeho pohled si žádal vysvětlení.

„Tohle nesmíme udělat! Pochopte mě!“ zakryla si rozpálené tváře.

„Michèle, lásko moje, vždyť vy víte, že vás miluji! Od první chvíle, kdy jsme se setkali, jsem do vás blázen! A vím, že vám také nejsem lhostejný, tak mi vysvětlete, co se děje? Proč mě odmítáte? Proč šlapete po mém srdci, které vám na dlani nabízím?“ tlumeně jí šeptal do ucha. Vášeň mu zatemnila mysl a zkušenýma rukama ještě jednou zaútočil, aby se mu celá oddala.

„Nechci to!“ vyjekla dívka, kterou mezitím velmi obratně vysvlékl a neúprosně se blížil k místu její nevinnosti. Vysmekla se mu a rychle se zakryla hedvábnou přikrývkou.

„Nejsem vám snad dost dobrý?“ zeptal se jako uražen. Pak se ale zarazil a svraštil obočí. „Ach, ano, chápu. Jsem synovec muže, který ublížil vašim přátelům, je to pravda?“

„Tak vy jste to věděl?“ překvapeně vykřikla Michèle. Hned nato na něj ale sama zaútočila. „Chtěl jste mě jen využít, abyste pomohl

svému strýci v jeho záležitosti? Měl jste za úkol mě odloučit od mých pěstounů? Zničit mé přátelství s madam de Dambresse?“ Vrhla se na něj jako divoká tygřice. „Nenávidím vás! Věřila jsem vám! Myslela jsem, že jste můj přítel! Už tu nezůstanu ani minutu!“

Snažil se ji zadržet, ale musel vynaložit velkou sílu, aby ji zvládl.

„No tak, Michèle! Dejte mi šanci vám to vysvětlit! Nestarám se o špinavé obchody mých příbuzných!“ Počkal, až se rozrušená dívka trochu uklidní a pak pokračoval. „Vážně vás miluji, věřte mi to, prosím.“

Odpovědí mu však byl jen ledový pohled slečny de Morin.

„Dokáži vám to!“ vstal z lůžka. Ještě jednou k ní sklonil tvář a tiše promluvil. „Jen o jedno vás prosím. Neodjíždějte. Dejte mi jeden den; jen jediný. Nepodám-li vám důkaz své lásky, vzdám se vás a nechám odejít!“

Michèle byla rozčílená, ale jeho prosbě nemohla z nějakého důvodu odolat, a tak svolila.

Něžně ji políbil do vlasů. Zdálo se jí, že má v očích slzy.

Dojetím jí hlavou problesklo nesmělé přání. *Kéž bych mu mohla věřit…*

Pán de Valderrama štval bujného hřebce jako šílenec, nic nedbal silného deště; znamení blížícího se podzimu. Úplně promočený dorazil k bílým zdem honosného zámku Theron.

„Chci mluvit s pánem a paní de Dambresse!“ neobtěžoval se ani seskočit z koně a udýchaným hlasem rozhodně vyřkl na stráž své přání.

„Je mi velice líto pane, ale nesmím vpustit žádné návštěvy! Panstvo se právě chystá k odjezdu!“ odpověděl stroze sluha v modré sametové livreji.

„Ale já s nimi musím za každou cenu mluvit!“ nehodlal se s takovou odpovědí mladý šlechtic spokojit.

„Velice lituji pane, ale...“ koktal pohublý služebník.

Manuel už na nic dál nečekal. Odstrčil muže stojícího mu v cestě a pustil se po pískem vysypané cestě tryskem dál, až jemná zrnka létala do všech stran.

Angelika právě nastupovala do kočáru, když si všimla jezdce řítícího se parkem.

„Guillaume! Podívejte!“ stačila křiknout na svého muže.

Manuel prudce zastavil koně před urozeným párem, seskočil ze sedla, smekl klobouk a hluboce se poklonil.

„Vy?“ procedil skrz zuby pán de Dambresse. Jak se opovažujete přijít až na mé panství?“

„Pane hrabě, vysvětlím vám to! Chápu, že díky sporům, které máte s mým strýcem, jsem tu velmi nevítaná osoba, ale nutně s vámi musím mluvit. Prosím, vyslechněte mě!“

Guillaume nasadil svůj typicky nesmiřitelný hrdý výraz.

„Pane, ať už se jedná o cokoliv, nic to na situaci nezmění. Vaše rodina pošpinila mou pověst, a proto se s vámi nemám o čem bavit! Opustíte mé panství po dobrém, nebo vám mají pomoci mí sloužící karabáčem?“

„Pane, vy to nechápete! Jsem zde kvůli slečně de Morin!“

Žena sebou trhla. Samotnou ji překvapilo, jak pouhé vyslovení toho jména ji bolestně zasáhlo. Ozvaly se výčitky.

„Stalo se jí něco?“ vydechla a v obličeji pobledla. Pak vzala Guillauma za ruku. „Prosím, vyslechněme jej!“

„Ne! Já se s tímto pánem nemám o čem bavit! Chcete-li mu však věnovat pozornost vy, tak prosím, ale rád bych vás upozornil, že jsme se chystali k odjezdu!“

Hraběnčina vrozená zvědavost, a možná i náhlý strach o schovanku, kterou sama vykázala z domova, zvítězily nad nenávistí k rodině de Montero.

„Prosím, pane, pojďte za mnou,“ vyzvala ho a společně se vrátili do zámku.

„Nuže? Vaše žádost byla velmi naléhavá. Oč tedy jde?“ pronesla Angelika s hrdostí sobě vlastní, ale v její duši se objevilo něco, o čem byla přesvědčená, že už nikdy nepocítí.

„Madam, vím o vašem rozchodu i o jeho příčině. Rád bych vám to vysvětlil. Chci se vám zaručit na svou čest, že naše setkání bylo opravdu náhodné. A já se do vaší schovanky zamiloval,“ sklonil hlavu, aby nebylo vidět jeho rozpaky v obličeji. „Rád bych doufal, že mé city opětuje, ale vím, jak lpí na vás a vašem choti.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale především na vás, madam,“ s velkým důrazem dořekl. Pak ale zvedl hlavu a byl to opět ten hrdý aristokrat. „Chápu, že tato situace není pro vás lehká a vím, jaké těžkosti vám můj strýc způsobil. Proto jsem se rozhodl, pokud svolíte, že vás doprovodím k Jeho Veličenstvu do Paříže a dosvědčím nevinu vašeho manžela!“

Hraběnka de Dambresse náhle nevěděla, co má dělat. Hlavou jí proběhla jediná myšlenka. *Ona mě nezradila! A já jí tolik křivdila! Jak jen jsem mohla být tolik krutá?* Zavřela oči a dlaně spojila na bušícím srdci. *Tohle mi nebesa nikdy neodpustí! Zachovala jsem se k ní tak nespravedlivě! Ublížila jí!* Zapřela všechnu svou hrdost, zvedla se z křesla a oddaně padla před Manuela na kolena.

„Pane, prosím, jestli vám na ní opravdu tak záleží, doprovoďte mě k ní!“

Šlechtic k ní přistoupil, vzal za lokty a zvedl.

„Ne, madam, neklečte přede mnou! To nesmíte! To já bych měl klečet před vámi a prosit. Já vaši přítelkyni miluji a chci ji učinit šťastnou. Ale dokud se spolu neusmíříte, nikdy mi nebude patřit její srdce. Potřebuje vaše požehnání.“

Žena byla dojetím zaskočena. *Po tom všem, co jsem jí udělala, mě má stále ráda? Můj drahoušek! Musím za ní! Pokleknu před ní a budu žebrat o odpuštění!*

V zahradě již velmi netrpělivě s rukama za zády přecházel rozmrzelý pán de Dambresse.

„Guillaume, nemohu s tebou odjet! Musím za Michèle! Všechno je jinak! Ona nás nezradila!“

„Co je to za bláznivý nápad, madam? Dobře víte, že potřebuji vaši podporu!“ rozčílil se hrabě spravedlivým hněvem.

„Slibuji, že za vámi přijedu, hned, jak to bude možné! A navíc zde, pan de Valderrama, nám přislíbil pomoc. Hodlá svědčit ve váš prospěch! Dokáže vaši nevinu!“

„Jakže? Tvrdíte, že snad pro vaše krásné oči zradí svou rodinu, aby pomohl mně?“ ironicky se rozesmál a plácal se do kožených kalhot, které mu obepínaly svalnatá stehna.

Hraběnka se na chvíli zarazila a teprve teď jí došlo, co se vlastně stalo. Tento urozený pohledný muž miluje její holčičku. Pocítila, jak se jí sevřelo srdce dosud nepoznaným citem. Žárlivostí.

Déšť pomalu ustával a na obloze znovu zazářilo slunce. Michèle se netrpělivě procházela po pokoji a nedočkavě vyhlížela z okna Valderramův návrat. Stále jí vrtalo hlavou, jaký důkaz jí chce předložit? Vtom na obzoru spatřila dvě siluety na koních řítících se k zámku. Začala mít divné tušení a v žaludku se ozvalo známé svírání. Když se přiblížili natolik, že již bylo možné rozpoznat obličeje, krve by se v ní ten moment nedořezal. Manuela doprovázela její zbožňovaná přítelkyně.

To přece není možné! Ona zde? pomyslela si v duchu zmateně. Na nic už nečekala, a bylo jí upřímně jedno, zda se potká či nepotká s jeho příbuznými, a plna vzrušení se rozeběhla na nádvoří.

Jen co Angelika sesedla z koně, hned se vrhla k Michèle a s úlevou ji stiskla v náruči. Stále nemohla uvěřit, že se na ni schovanka nezlobí. Obavy však nebyly na místě.

Sotva dívka pocítila její paže, co ji tak pevně svíraly, všechno zlé odvál vítr. Měla pocit, že se vznáší. Už nedokázala skrývat své dojetí, nervy povolily a ona konečně znovu mohla vydechnout její jméno.

„Angeliko!“

Když se dostatečně přivítaly, naklonil se mladý šlechtic důvěrně ke komtese.

„Podal jsem vám dostatečný důkaz o své náklonnosti?“

„Díky, pane, budu vám navždy zavázána,“ odpověděla vděčně, aniž se pustila své přítelkyně.

„Doufám, drahá, že mi svou vděčnost projevíte i jinak než pouhým *díky*,“ s tajemným úsměvem na rtech odvětil a zanechal je o samotě.

Ženy strávily v parku celé odpoledne. Všechno si vysvětlily a zdálo se, že je mezi nimi vše jasné a urovnané. Ale ve skrytu duše v každé z nich přece jen zbylo něco, co je stále ještě zraňovalo.

Angelika se bála, že ztratí svou Michèle kvůli lásce k Manuelovi a Michèle se děsila, že bude muset volit mezi ní a podmanivým mladíkem. Cítila, že ve svém srdci má místo jen pro jednoho z nich. Netušila však, jak moc rychle se chvíle její volby blíží.

Hraběnka přijala Manuelovo pozvání, aby přenocovala na jejich zámku. Nejprve se bránila a trvala na návratu do domovského sídla, ale když ji Manuel ubezpečil, že její strýc s bratrancem odjel za svými „povinnostmi,“ svolila. Zároveň se dohodli, že hned druhý den ráno odjedou za Guillaumem do Sarles-Valenzieu, aby se společně připravili na slyšení u krále.

Po honosné večeři se všichni tři rozešli do svých pokojů. Michèle měla v duši nepříjemný svíravý pocit, že tato noc rozhodne o jejím příštím osudu. Intuice ji nezradila. O půlnoci se pozvolna otevřely dveře a dívka s jistotou věděla, že je to On.

Přišel si jistě pro svou odměnu! Co si jen počnu? Mám podlehnout sladkému pokušení? Kdyby alespoň nebyl tak svůdný! zoufala si.

Manuel jako by viděl do jejích myšlenek. Pomalu k ní došel a bez jediného slova ulehl vedle ní. Byl vysvlečený do půli těla, a tak se nezkušená dívka znovu mohla zadívat na jeho mužnou hruď ozářenou jen měsíčním světlem, které dopadlo na dvojici oknem.

Srdce se jí rozbušilo ostychem i nadcházejícím očekáváním.

Pevnou paží ji k sobě pozvolna přitáhl.

„Už mi věříte, že vás miluji? Došlo vaše srdce klidu, když tu s vámi pod jednou střechou spí vaše přítelkyně? Nezasloužím si odměnu a vaši přízeň, miláčku?“ Mluvil k ní tiše, s neskutečnou něhou a vášní zároveň.

Nezkušená dívenka měla zase ten slastný pocit. Stačilo jen málo, aby podlehla jeho svodům, kdyby...

Dveře se znovu zlehka otevřely a v nich stála Angelika v celé své kráse a urozenosti, s plavými vlasy volně rozpuštěnými na ramenou. Chtěla uklidnit své svědomí, že jejich přátelství zůstalo stejně pevné, a tak se rozhodla, že při světle svíčky a v důvěrném hovoru stráví noc společně. Ale když vstoupila do místnosti, uvědomila si, že její schovanka není sama. Její obavy umocnil tlumený hlas Manuela šeptající důvěrná milostná vyznání. Polilo ji horko a snad se i trochu začervenala.

„Odpusťte. Já netušila, že…“ zašeptala téměř s pláčem na krajíčku a dveře za sebou zase rychle zavřela.

Jejich zaklapnutí Michèle vytrhlo z milostného mámení. Ihned jí došlo, kolik uhodilo.

„Pusťte mě!“ sykla a znovu si uvědomila, pro koho bije její srdce.

„Co je to s vámi? Proč ode mne stále utíkáte?“ nešťastně zaúpěl zhrzený milenec.

„Nezlobte se, ale já nemohu jinak!“ vytrhla se mu a rozpačitě si zakryla nahé tělo.

Celá rozpálená doběhla do pokoje za Angelikou, která zlomeně seděla na posteli, hlavu držela v dlaních a zoufale plakala. Když ji takhle Michèle spatřila, věděla, že volba je jasná. Klekla si před ní a zvedla k ní tvář. Spatřila jantarové uplakané oči a měla pocit, že se v nich utopí.

Jak je nádherná! proběhlo jí hlavou. *To ona je celý můj svět!* Poprvé v životě si uvědomila, že mezi ní a Angelikou je něco mnohem silnějšího než jen chvilkové poblouznění, milostné pokušení či tělesná láska, co na okamžik okusila v přítomnosti pěkného muže.

„Prosím tě, už neplač,“ oslovila tiše skleslou přítelkyni. „Nemůžu tě takhle vidět. Dala bych život za každou tvou slzu!“ oddaně se vyznala z citu, jímž jí srdce přetékalo.

Žena pohlédla na klečící schovanku jako ve snách.

„Tys opustila Manuela? Myslela jsem, že vy dva... Když jsem vás viděla před chvílí...“

Michèle vzala její ruce do svých dlaní a oddaně se jí zadívala do tváře.

„Chvíli jsem podlehla myšlence, že ho miluji; snad jsem pro něj na okamžik i ztratila hlavu; přiznávám… Ale teď, když jsme zase my dvě spolu, vím, že tě nikdy nedokážu opustit! Chci zůstat s tebou!“ s vlhkýma očima šeptala dívka svá upřímná vyznání.

Hraběnka nevycházela z úžasu. Stále nemohla věřit tomu, že by se její mladičká přítelkyně vzdala lásky k muži kvůli ní. A přece to byla pravda. Vroucně ji objala a Michèle její gesto opětovala.

Dívka pocítila tak silně tu obrovskou moc jejich přátelství. Bylo to to nejkrásnější, co ji v životě dosud potkalo.

II. Cesta ke dvoru

I přes jistou rozmrzelost, rozčarovanost a ponížení, se Manuel de Valderrama zachoval jako skutečný šlechtic a přítel, a i když nedokázal pochopit vztah obou žen vymykající se všem zvyklostem, splnil svůj slib doprovodit je ke slyšení u dvora.

Postupně ubývalo vinic a přibývalo drobných vesniček, i cesta se změnila v rušnou silnici plnou povozů a pěších spěchajících na výroční trh. A pak, když se vyšplhala na jeden z pahorků, spatřili před sebou městské hradby královské Paříže. Pomalu se smrákalo a už byli dost unaveni, přesto se rozhodli pokračovat i přes noc a do domovského sídla v Sarles-Valenzieu dorazit hned za rozbřesku.

Kolem města tábořilo mnoho lidí. Zejména venkovanů, kteří čekali, až se ráno otevřou brány tržiště a kryté vozy pokoutních kočovníků. A tu a tam i skupinky drsně vyhlížejících mužů, kterým bylo vždy lepší se vyhnout. Dvě osamocené ženy by se jistě staly snadnou kořistí, ale pohled na ozbrojeného Manuela většinu z nich odradil.

Jejich pouť byla zdlouhavá a únavná. Obešla by se bez nesnází, kdyby Angeličin kůň neklopýtl a nezačal kulhat. Museli zastavit a pokusit se nebohému zvířeti ulevit od bolesti. Michèle ho držela za uzdu a Manuel mu zkušeně prohlížel šlachovitou nohu, která v kloubu těsně nad kopytem znatelně otékala. Hraběnka byla dost nervózní a nedočkavá, proto svého společníka neustále popohánělа.

„Manueli, pospěšte si! Mám neblahé tušení; nejraději bych už byla pryč!“

Jejich nucená přestávka vzbudila pozornost právě jedné z těch skupinek, kterým se snažili vyhnout. Nepřívětivě vyhlížející muži oděni ve špinavých místy roztrhaných kalhotách a zapraných košilích vystoupili ze stínů a obklopili je; s prsty výmluvně položených na jílcích. Přežvykovali tabák; mlsně a přidrzle si prohlížely ženy v jezdeckých honosných úborech. Nebylo pochyb o jejich úmyslech. Byli si naprosto jisti svou převahou a tato skutečnost v nich vzbuzovala neskrývané potěšení. Navíc na nich bylo znát, že se dost posilnili pálenkou v některé z těch odporných krčem, jimiž bylo hlavní město proslulé. Jeden z nich se troufale postavil před Manuela a nevybíravým přidrzlým tónem ho oslovil.

„Poslechni, kamaráde, puč nám ty svoje krásky,“ zachechtal se a otočil ke svým kumpánům, aby své výzvě dodal patřičný důraz a dokázal tím, že má jejich plnou podporu.

Mladík dělal, že je s elegancí sobě vlastní přehlíží, ale pobuda mu položil hrot kordu na hruď.

„Vo něco sem žádal, ne? Podívej,“ drze ho poplácal po rameni, „na tebe sou stejně dvě moc, tak nám tu jednu nech. Třeba tu plavovlasou,“ a mlsně se zadíval na bledou hraběnku.

Michèle dostala o svou přítelkyni strach.

„Nechte ji být!“ bez přemýšlení ji zaštítila vlastním tělem.

„Ale, ale! Slečince se to nelíbí? Chtěla by si snad vona s náma trošku užít? Co?“ a znovu se hrubě zasmál spolu se svou bandou.

Pak ale udělal gesto, kterého vzápětí litoval. Vrhl se směrem k paní de Dambresse a surově ji chytil kolem pasu. Statečná dívka neváhala ani okamžik a skočila se mu zezadu po krku. To už se mu ale jeho povedení kumpáni vydali na pomoc. Bezcitně ji popadli za ramena a vší silou s ní mrštili na prašnou kamenitou cestu. Pak se chtěli pustit do souboje s Manuelem, ale než stačili zaútočit, dva z nich klesli k zemi; zasaženi smrticí zbraní.

Jeho výpad byl bleskový, nečekaný a zdrcující.

Nedal jim vůbec šanci! uvědomila si komtesa, když se pomalu zvedala ze země a oprašovala si zašpiněný oděv.

Ochromený zbytek chátry na nic nečekal a jako duchové se zase propadli zpět do stínů.

Baron mohl konečně zraněnému koni pevně obvázat nohu kusem plátna, ale dál své jezdkyni už neposloužil. Hraběnka tedy usedla za dívku na jejího statného hřebce a trojice konečně mohla pokračovat v cestě.

Urozená paní se celá třásla strachy; Michèle si uvědomovala své chvějící se odřené ruce a pronikavou bolest naražených zad. Jen Manuel se zdál být v úplném klidu, jako by zabíjení pobudů bylo pro něho běžnou záležitostí. Dívce blesklo hlavou, jak málo ho vlastně zná. Neví nic o jeho minulosti, ani o tom, čím se zabývá. Neví o něm vlastně vůbec nic. Poté, co si ujasnila své pocity, dokázala se na něj podívat klidně a bez emocí. Na muže byl velmi krásný, ale teprve teď si všimla jisté „rodinné“ podoby. Možná za to mohl nedostatek světla, ale určitý tvrdý rys kolem úst a úsměv spíš ironický jí připomněl jeho

bratrance. I chladnokrevnost a přesnost, s jakou zabíjel, by se hodila spíš k Rafaelovi.

Zbytek cesty se už obešel bez zdržení, takže s východem slunce před sebou spatřili skvostné zahrady Sarles-Valenzieu s vodotrysky třpytícími se v ranním oparu.

„Jsem doma!“ oddychla si slečna de Morin, která se konečně opět cítila v bezpečí. Když tu se opět ozvala poraněná záda a ostrá bolest jí úplně ochromila smysly. Ztratila rovnováhu a spadla ze sedla na písčitou cestu.

Hraběnka neměla nejmenší šanci ji zadržet.

„Michèle! Co je s tebou? Jsi v pořádku?“ pohotově seskočila a vrhla se ke svíjející se přítelkyni.

„Nemůžu se postavit na nohy!“ úpěla komtesa.

Pán de Valderrama neváhal, zvedl nebohou dívku ze země jako pírko, vzal ji do náručí a rázným krokem odnášel k zámku.

Komorník v olivově zelené livreji lemované zlatou portou jemně zaklepal na dveře Guillaumova pokoje.

„Pane hrabě, madam se slečnou de Morin právě dorazily. A doprovází je nějaký urozený pán,“ oznámil v napřímeném pozoru.

Valderrama?“ rozčílil se hrabě. „Jak se mohl opovážit až sem? Nemá ani za mák soudnosti! Tentokráte bude své troufalosti litovat!“

„Vy!“ zakřičel, když vtrhnul do modrého přijímacího salónku. „Má trpělivost přetekla! Zde je má rukavice, pane!“ sykl podrážděně.

Jenže s mladým šlechticem to ani trochu nehnulo. Tvářil se, že zámecký pán mluví k úplně někomu jinému. Poklidně dál seděla, teprve až když dopil svůj pohár vína, obrátil k němu milostivě pozornost.

„Vyhrožujete mi, pane? Je to snad výzva k souboji?“

„Ano, pane! To je!“ zuřil Guillaume a šlechticova klidná arogance ho provokovala čím dál víc.

Ale Manuel se jen mírně pousmál, znovu se zvedl, došel k hraběti a smířlivě, jako by to byli dávní známí, ho vzal za kolem ramen.

„Ale no tak, příteli, chcete si v souboji zabít jediného svědka vaší neviny?“ v žertu pronesl.

„Jak to myslíte?“ zmírnil tón pán de Dambresse.

„Už jste zapomněl, že jsem vám při našem prvním setkání slíbil pomoc? A já své sliby plním, navzdory okolnostem,“ jeho tvář viditelně posmutněla, když si vybavil neúspěch u Michèle.

Guillaumův výraz se mávnutím kouzelného proutku změnil a začal svého protivníka brát konečně vážně.

„Pokud mi opravdu pomůžete, budu vám navždy zavázán!“ potřásl mu nakonec rukou a tím gestem uzavřeli své spojenectví.

Kdepak jsou vlastně naše dámy?“ konečně si hrabě vzpomněl na svou ženu a schovanku.

„Madam je u slečny a dohlíží na její ošetření,“ odpověděl Manuel.

„Co se jí stalo?“ s nehraným zájmem se hrabě vyptával.

„Měli jsme menší potyčku s lůzou,“ odpověděl mu s ledovým klidem mladý baron, ale v srdci pocítil uraženou ješitnost, když si

vzpomněl na bezhlavou oddanost, s jakou bránila jeho vyvolená paní de Dambresse.

Oba pánové se s hraběnkou setkali až při obědě v zámecké jídelně.

„Manueli, povězte mi, proč vlastně to všechno?“ Guillaumede Dambresse popotáhl z dýmky a z úst vypustil pár kroužků namodralého dýmu. „Pokud je mi známo, pozemků ke koupi v Novém Španělsku je přece ještě dost. Domorodci, pokud vím, žádné problémy nedělají. Dobře vědí, že je to pro ně výhodné. Tak proč váš strýc stojí právě o mé pozemky? Ta půda přece není významnější než ty okolní. Proč ten humbuk kolem?“

„Zlato, pane, zlato!“

„Ale jděte, drahý barone! Těch pár starých štol a vytěžená zlatonosná žíla,“ od srdce se zasmál Guillaume. „Kdepak, to místo nemůže být nikomu už k užitku. Ujišťuji vás, že mé skromné doly nestojí za takový poprask,“ znovu vypustil z úst několik obláčků kouře, „na těch pozemcích hodlám rozšířit své panství.“

„Ale drahý hrabě, jako byste byl dnešní,“ zakroutil Manuel nechápavě hlavou. „Můj strýc zjistil, že se v podzemních jeskyních nachází obrovské ložisko toho vzácného nerostu. Už to chápete? Je pro něj snazší na vás poštvat krále; však má jeho jméno u dvora velký vliv a dobrý zvuk. Pár podplacených svědků a proces je zde. A důvod? Hromadění zlata! A k čemu? Osnování spiknutí proti králi! Je si bezpečně jist, že budete uvězněn, čímž mu vyklidíte pole, aby pak podlým úskokem získal, co chce. Jednoduše váš odstraní z cesty, pane!

Věřte, že se ničeho neštítí. Jde mu jen o jeho záležitosti a použije jakékoliv prostředky!“

Hovořili už dost dlouho a hraběnčiny myšlenky se náhle začaly ubírat úplně jiným směrem. Úzkostně zatoužila po přítomnosti své mladičké schovanky, vůči níž se cítila provinile a zavázaně zároveň, a tak se bez většího vysvětlování omluvila oběma pánům a opustila je. Její kroky zamířily bezpečně do pokoje schovanky, které rodinný lékař předepsal odpočinek na lůžku.

V pokoji pohrouženém do pološera ležela v posteli s nebesy, víčka měla pevně sevřená a i její myšlenky se ubíraly k přítelkyni.

„Angeliko...“ vydechla překvapeně, když jí dotyk sametové dlaně přetrhl sladké snění. „Tys přišla?“

„Kde jinde bych teď měla být?“ naklonila se k ní žena a jemně ji políbila na spánek.

„Myslela jsem, že chystáte plán, jak…“

„To ano, drahoušku,“ položila jí prsty na ústa.

„Neříkejte madam, že jsem vám chyběla,“ pronesla Michèle v žertu, aby trochu zlehčila situaci.

„Ještě nikdy tak moc,“ bez rozpaků se jí vyznala hraběnka, snad pod neustálým dojmem pocitu viny, že se kvůli ní schovanka zranila. *Riskovala vlastní život, jen aby mě ochránila! s*evřelo se jí srdce dosud nepoznaným pocitem. Pevně ji sevřela v náručí. „Nedokážu si představit, že by mi tě nějaký muž odvedl,“ přiznala nahlas konečně své obavy, když si znovu vzpomněla, jak se jí Manuel přiznal k citům, které ho jednoznačně k její holčičce poutaly.

„Jak tě to vůbec mohlo napadnout?“ na malý okamžik se dívce svědomí zachvělo výčitkami. „Nikdy tě neopustím,“ šeptala blaženě a srdce jí radostí poskočilo, když ji paže milované osoby pevně objaly.

Jejich pohledy se setkaly a bylo možné v nich číst naprostou oddanost jedné k druhé.

Důvěrný rozhovor náhle přerušil hluk. Přítelkyně se lekly. Hraběnka nezaváhala a rozrušeně vyběhla na chodbu, aby zjistila, kdo ruší jejich klid.

Obraz, který se jí naskytl, jí doslova vyrazil dech. Dveře do hracího salónku, kam se šlechtici mezitím přesunuli, byly otevřené dokořán a uprostřed místnosti stál Guillaume s pouty na rukou obklopený vojáky.

„Pane hrabě de Dambresse,“ monotónním strojeným tónem četl velitel slova ze zažloutlého pergamenu s rudou pečetí, „jelikož jste neuposlechl rozkazu Jeho Veličenstva a dosud se nedostavil k osobnímu slyšení, mám rozkaz vás zatknout a eskortovat do Paříže!“

To nenechalo Angeliku chladnou.

„Ihned mého manžela propusťte! Je to čestný muž, který se za žádných okolností nevyhýbá zodpovědnosti! Je to celé nedorozumění! *Král by šlechtice přece tak neponížil!*

„Lituji, madam, ale mám své rozkazy!“ odpověděl voják stroze a sklapl podpatky vysokých kožených bot o sebe, až zazvonily.

„Pusťte ho! vykřikla a padla na kolena před chladnokrevné muže, co odváděli jejího manžela.

„Guillaume! Neopustím tě! Slibuji!“ stačila ještě vykřiknout.

Vtom ji ale pán de Valderrama chytil za ramena a doslova donutil, aby se opět postavila na nohy.

„Madam, tohle nesmíte! Tím mu nepomůžete! Nesmí vás vidět zlomenou! Jste hraběnka de Dambresse!“ pokusil se ji povzbudit. „Věřte mi, že se to vyjasní. Dodržím svůj slib a zachráním ho! Na svou čest! *A vy na oplátku pak pomůžete mě,* pomyslel si v duchu a podivně se u toho pousmál.

Jeho slova ji částečně uklidnila. Vděčně se na něj podívala a na tváři se jí objevil i nesmělý úsměv.

„Hned ráno vyrazíme ke dvoru a požádáme krále o audienci. Jistě ho pustí na svobodu!“ utěšovala se a rychle spěchala za Michèle, aby jí všechno pověděla.

Mladičká přítelkyně se zatajených dechem hltala každičké její slovo.

„Pojedu s tebou!“

„To nejde, moje milá, ještě musíš odpočívat. Nemohu tě vystavovat žádnému nebezpečí! Vůbec nemám představu, co a jak bude a ty teď potřebuješ především klid,“ dodala s těžkým srdcem a jako pokus o vykoupení ji něžně políbila do vlasů.

„Ale já chci být s tebou!“ žadonila úpěnlivě zdrcená komtesa a znovu se proměnila v to malé děvčátko, které tolik toužilo po přítomnosti své ochránkyně. „Bojím se o vás, madam!“

„Nedělej si starosti, srdíčko,“ snažila se ji žena utěšit. „Manuel mě doprovodí. Pod jeho ochranou jistě dorazíme ke dvoru bezpečně, vždyť dobře víš, jak umí zacházet se svým kordem,“ pronesla to

takovým tónem, až Michèle pojala k příteli plíživou nedůvěru. Že by se po neúspěchu u ní začal zajímat o Angeliku? Nabídl jí pomoc, ochranu a kdo ví co ještě? Celé se jí to nějak přestávalo líbit.

„To mu tak věříš? Jak si tě tak najednou získal?“ s neskrývanou žárlivostí na ni vyhrkla. „Vůbec ho neznáme!“

Angelika si všimla jejího rozohněného tónu hlasu a s chápajícím výrazem se jen lehce pousmála. Přitiskla si její hlavu k srdci.

„No tak, uklidni se,“ šeptala jí do vlasů, co voněly po heřmánku, „slibuji ti, že vše bude v pořádku. Nemusíš se o mě bát. Jen pár dní si odpočineš a pak přijedeš za námi. Budu na tebe čekat.“ Nemýlila se. Její gesto zapůsobilo na duši vystrašené dívenky coby hojivý lék.

Když se brzy ráno slečna de Morin probudila, zjistila, že lůžko vedle ní je prázdné.

To není možné! Odjela? Ani mi nedala sbohem? Proč mě nevzbudila? Dívce bylo do pláče. Přes veškerou bolest zad, jež se stále silně ozývala, se však pokusila vstát a přesvědčit se, zda přítelkyni přece jen ještě nezastihne. Šlo to velmi obtížně, ale statečně zatnula zuby a nepolevila ani o kousek. Belhala se chodbou, po schodech se téměř sesula do přízemí a nejistým krokem zamířila ke dveřím vedoucím na nádvoří. Přišla právě ve chvíli, kdy nasedala spolu s Manuelem do kočáru.

„Angeliko!“ zakřičela z plných plic.

Paní de Dambresse se otočila za zoufalým hlasem. Když spatřila svou zesláblou a bolestí vyčerpanou přítelkyni, rychle se jí rozeběhla naproti.

„Michèle! Ty nemáš rozum! Jak to, že jsi vstala?“ a jen tak tak ji zachytila do náruče. Naoko jí hubovala, ale ve skrytu duše jihla samou něhou, kterou v ní dívčina oddanost znovu probudila.

„Bála jsem se, že už tě nezastihnu,“ zachvěl se dívce hlas a slzy se jí rozkutálely jako perly po bledé tváři. „Nemůžu tu zůstat sama! Chci být s tebou!“ naposledy se pokusila ženu obměkčit a přimět k návratu.

Angelika už na ni dál nedokázala být přísná. Pod tíhou jejího odevzdaného pohledu ji objala a vroucně políbila na čelo.

„Můj drahoušku,“ šeptala jí důvěrně do ucha, „proč mi to děláš ještě těžší? Ani nevíš, jak ráda bych tě měla po svém boku, ale musíš se mi nejprve uzdravit,“ chlácholila ji a jen stěží zadržovala pláč.

Konečně se zdálo, že tvrdohlavou schovanku přesvědčila; Michèle jí už nedokázala dál vzdorovat. Chtěla ji alespoň ještě jednou sama obejmout a rozloučit se, ale náhlá pronikavá bolest ji znovu srazila na kolena.

Paní de Dambresse rychle zavolala sloužící na pomoc.

„Odneste rychle slečnu do jejích komnat a zavolejte lékaře!“ rozrušeně rozkázala s rozhodnutím ji doprovodit, ale to už se do děje znovu vložil netrpělivý rozmrzelý Manuel.

„Madam, měli bychom už vyjet, pokud chceme přijet ještě za světla! Lékař se o ni jistě dobře postará.“

„Copak nevidíte, pane, že teď nemohu odjet! Potřebuje mě!“

„Dovoluji si vám připomenout, že váš muž na váš čeká a vaši pomoc potřebuje mnohem více! Copak je ve Francii běžné, že tu žena dává přednost ženě?“ vyřkl více než kousavou poznámku. Pak nebohou hraběnku chytil pevně za ruku. „Odjíždíme! Teď hned!

O komtesu je teď dobře postaráno, takže není důvod, proč byste u ní měla zůstávat!“ Nesmlouvavě ji dovedl až ke kočáru a silou donutil nastoupit dovnitř.

Dvířka se zavřela, kočí práskl bičem a pozlacený kočár se dal do pohybu. A v dálce před nimi ležela královská Paříž.